

цѣтятъ, а тебъ ще те заколятъ; че за оброкъ на свети Георги си наречено! О, моето цѣстро агънце! Нали сѣ лоши хората!

/Слънцето залѣзва. По палината надъ село се носятъ блѣяния на селски стада; отъ къмъ поятитѣ агънцата протачѣтъ крѣшни гласовце и подъ стрѣхата надъ трема се заврѣща лѣстовичка на старо гнѣздо, подкършила вита пѣсенъ/,

Калина застанала права, гледа какъ пристѣпва ноцъта, слуша блѣянията на стада и агънца; упива се въ пѣсенъта на лѣстовичката и като потърся рамѣнѣ прошепва: *немога, немога веки!*

VII.

Хаджи Гѣна се врѣщѣ.

Х. Гѣна,

Виждашъ ли каква борика ти е пратилъ Косъо?

Калина.

/Само погледва майка си./

--

Защо не се повърна да видишь Илийча? На сайгята съ сайгя се врѣща.

Калина.

/ Мълчи. /

--

Момчето чакъ на Кашлата се блѣскало зеленина да ни до-
нисе, дано ни малко възрадва, а ти? /Почва да киче прозорци
съ зеленина/ Не си знаешъ касметя, чадо риташъ го....
пъкъ който си рита късметя

--

Ама той защо толкозъ като вижда?

--

Защото те обича и не може безъ тебе....

--

А на менъ като не ми е посърдце! Крива ли съмъ азъ, ма
мале. Азъ искамъ, като те гледамъ колоко го харесвашъ, като те
слушамъ колко го хвалишь - помжчихъ се да го обикна; искамъ
пъкъ то....

--

/Ядосана/ Е, добръ де, добръ! Сѣкашъ и ние не сме били
млади; като че само тебе видѣхме мома /Наскърбена, прѣхапва ус-
тни и почва да киче дирека залъ трема/.

--

Косъо билъ незнамъ какъвъ, а онзи - прокопсаникъ, билъ...

--

/ Обидена/ Мамо, спри не ме измжчвай!

--

Да спра, зеръ! Защото не помисляшь; защото си галена;
защото си едничка /разплаква се/ Ей хората ще посрѣцатъ
Гергьовденъ съ весели сърца, че се слушатъ, че се разбиратъ;
че си отстѣпватъ. А ти - ти като си навела глава, като че....